

369 Gün

– GürhanGürses · 24 Şubat 2012

369 GÜN

Bir hikâye anlatacağım size bugün.

Hayatın bam teline dokunacağım sakın hüzünlenmeyin, kızmayın ve ömrünüzü sinirle öfkeyle zayi etmeyin.

İyi günler kadar kötü günlerinde yanı başımızda olduğunu unutmayın.

Mutlu olduğumuz kadar hüzünlü olacağımızı da aklınızdan çıkartmayın.

Hayat ibriğimize sevinç ve hüzün aynı anda dolar; hangi vakit, nasıl, ne şekilde ve neyi yaşayacağımızın hesabını bilemeyiz. Sadece bize sunulmuş olan bu hayatın en sakin, en güzel ve en manalı şekliyle yaşanmasını; kırılğanlıkları, yıkılmışlıkları, kaybedilmişlikleri bu hayatın bir cilvesi olarak kabul etmemiz gerekir.

Bir adam tanıdım; adam gibi adam derler ya öyle biri.

Yüreği kâh harman yeri kalabalığı içinde şen ve şakrak kâh dünyanın başkenti sayılan Paris'in ortasında yapayalnız ve hüzünlü.

Her şey güllük gülistanlık

Seyranlık gerdanlık her yer...

Herkes mesut ve şad... Böyle hatırlıyorum onu... Etrafı güzel, etrafındaki insanlar sıcak, maddi durumu iyi, huzur tavan yapmış. Bu adam benim arkadaşım, eşi ve çocuklarıyla mutlu bir aile tablosudur onları yerleştirdiğim çerçeve... Bu aile, Nazım'ın Ressam Abidin Dino'ya hitaben söylemiş olduğu "Abidin sen mutluluğun resmini çizebilir misin?" sorusunun yaşamda şekil bulmuş halidir desem uyar.

Daha ne ister bir adam diyeceği gelir insanın.

Konu komşu, eş dost, hısım akraba, herkes kısım kısım yanında. İyi günlerin dağdağasında hüznün adı dahi yok lügatlerinde. Öfkenin mekânı ayrı, nefretin iklimi aksi, kötü olan her ne varsa ters istikamette seyrediyor.

Hayat hep böyle değildir oysa!

İnsanlar hep iyi günlerde yanındadır bu dostun. Güldüğünde yanında olup kahkahasına kahkaha katanlar ağladığında gözyaşlarına mendil olamadılar. Olmak istemediler. Oysa yağmur yağıyordu, gözyaşları yağmura karışıp süzülüp düşüyordu yanaklarda...

Dost dediğin yağmurun içinde dahi o gözyaşlarına dokunabilendir.

Akraba dediğin o gözyaşlarına dur diyebilendir.

Olmaları gereken vakitte yoktular, diğer vakitlerde oysa ne de çoktular.

Mutlu gün sayılıdır bu dünyada.

Allah sevdiği kulunu dert ile imtihan edermiş.

Ve sabırlı olmasını ondan geldiğimizi ona döneceğimizi bilmemizi istermiş.

"Her ölüm erken ölümdür" der şairin biri dizesinde. Ve bunların dışında bir bebek teslim ederse canını cennet kuşu olurmuş ötelerde... Cennet kuşu, ne de masum ve safiyane bir hâl. Ne mutlu o anneye ve babaya ki sabrın ve teslimiyetin mükâfatı olarak kabul etmiş olsun bunu.

Bu adam benim arkadaşım dedim ve bu adam tam 369 gün bebeğinin ölüm kalım mücadelesine tanıklık etti. Bu 369 günün tamamına yakını hastanelerde bebeciğini yaşatma mücadelesiyle geçti. 369 gün yalnız kaldı tabiri caizse, 369 gün öldü her gün bu adam. Bu ölüm yaşayanlardan gelen darbeydi aslında, iyi gününde yanında olanlardan gelendi, dost dediklerinden, akraba dediklerinden gelen darbeydi. Vefa İstanbul'da bir semt adı değildir tek; o aslında bir insanın yüreğine taht kurmanın ve o tahtta ömür boyu dosdoğru, dimdik ve hatır bilir, halden anlar, vaziyetten çıkar yaşamanın adıdır.

369 gün 369 yıla isabet eder bu tür durumlarda. Yaşayan bilir, çeken bilir.

Saçını ak eden, yüreğini tuz buz eden bilir. Ateş düştüğü yeri yakar.

Sadece "yanındayız" demek dahi yeterken sadece "nasılsınız" demek bile kâfi gelirken sadece

"dualarımız sizinle" demek dahi moralleri ayağa kaldırırken, görmezlikten duymazlıktan gelmek ölümden de acıdır.

Ölüm bir kapıdır ve o kapıdan herkes mutlaka ama mutlaka geçecektir. Zengini fakiri, zencisi beyazı, Müslüman'ı Hıristiyan'ı, vefalıyı vefasızı... Ve verilen salalar hep başkası için verilmez bir gün sizin içinde verilir. Canından bir parçanın vefatı karşısında kul ise gelen derde dayanabilmek için destek ararmış.

Bu biraz moral vermekle teskin edici birkaç cümle ile olsa da rahatlatıcı bir etki yapmaktadır.

Biraz sabırlı olmayı telkin edici birkaç cümle ile olsa da kişide dayanma gücünü ortaya çıkarmaktadır.

Biraz yanındayız havası vermek dahi ateşin düştüğü o ocağa biraz serinlik vermek demektir.

Oysa benzinden beter dostluk ve akrabalıklar çıkıyor ortaya.

Galon galon benzin saçıyorlar da fark etmiyorlar bir türlü bu sönmez ateşin üzerine.

369 gün yalnız kalmanın tahribatı, 369 gün maddi manevi sıkıntı içinde kalmanın faturası az olmasa gerek. Bunu para ile ilgili olarak addetmeyin sakın. Dün selam verenler bugün selam vermez oldu. Dün aynı çorbaya kaşık sallayanlar bugün çorba içmez oldu. Yakında olanlar uzak oldu. Yanında olanlar yok oldu. Telefonlar çalmaz oldu, kapılar vurulmaz oldu.

Bir telefon, bir ziyaret, bir hal hatır, bir espri, bir güzel söz, bir teskin edici akilâne lafız, söz ile değilse bile varlık olarak yanlarında birazcık duruş dahi yeterken kimze yoktu. Oysa iyi günlerinde ne de çoktular.

369.günün sonunda cennet kuşu oldu yavrucağı arkadaşımın.

Cenazesi defnedildi.

369. günden sonra yaşıyanlardan bazıları da arkadaşımın yüreğine defnedildi.
369 günün insani faturası böyledir kimse kızmasın lütfen.

Biraz sinirliyse bugün ondandır.

Biraz uzaksa yüzde yüz haklıdır.

Biraz yalnızsa bugün bunda da bir hayır vardır.

Vefa önemlidir dostlar, darda kalan bir yakınınız varsa arayın şimdi.

Yaşarken defnedilenlerden olmayın.